București, 14 Iunie 1945.

Dragă Tanți,

Îți scriu aceste rânduri adânc revoltat. Să vezi cum a devenit chestia.

Eu cu Prințul nu pot zice că stau prea bine; dar nici rău. Ne vedem, ne dăm bună ziua, și mergem mai departe fiecare unde ne cheamă treburile. Eu la cursuri sau bibliotecă, el prin nouri sau prin stele unde locuiesc probabil domnițele cele frumoase. Eu n'am văzut nici una din acestea, nici nu cred c'or fi existând, dar am auzit despre ele mai demult, când trăia bunica.

Azi numai ce mă pomenesc la ușă cu un om îmbrăcat numai în fireturi și nasturi de alamă strălucitoare: om de serviciu al Prințului. Mă invită la palat unde no-

lilul personagiu are să-mi comunice ceva important. De, n'am încotro! Prințu-i prinț, și dacă te chemă el, s'ar putea până la urmă să te capeți cu ceva. Pe criza asta....

Bine! Să merg, dar eu nici nu știu unde-și are palatul. Curiosul îmi arată ce să fac și pe unde s'o apuc. In timpul somnului de prânz voiu fi la palat neapărat. Așa că am mâncat și m'am lungit pe pat, cu fața'n sus. Mi-a trecut mult și eram în fața minunatei așezări. Cu stânga mea, o călăuză îmi arăta drumul, deschizându-mi ușile și îndreptându-mă pe vastele coridoare. Dată-mă în sfârșit într'o cameră legată mai ales în cărți, care stau rânduite frumos în rafturi lungi. Intr'un colț, un birou luxos, cu hârtii, reviste, ziare, tocuri, un tampon, o călimară, peniță, - toate în neorânduială, ca și cum persoana care lucrează aici a lăsat totul fiind chemată urgent undeva și se va întoarce nu peste multă vreme, ca să continuie lucrul început. Mi s'a spus să aștept aici vreo cinci minute, Prințul fiind puțin ocupat.

/.

Acesta o fi lisorul lui, îmi zic. Și pentru că sunt lăsat singur și Prințul nu va veni imediat, sunt curios să văd ce mai este pe lisou.

Ei, Tanți, ceea ce am găsit pe lisorul Prințului m'a umplut de revoltă. Vai să ghicești în ruptul capului. Nu te mai osteni în zădar, că-ți spun eu: o scrisoare către tine! Nu aveam s'o cunosc că-i pentru tine, dacă nu era alături și plicul cu adresa. Ai să mă întrebi, oarecum mirată, de ce sunt așa de revoltat, când cunosc destul de bine că ți-a mai scris odată și că mă întrebi destul de des despre tine!... Sunt revoltat, Tanți, pentrucă Prințul acesta și-a întrecut măsura! Mă mir cum de-i mai zic Prinț și nu-i zic individ, când e un simplu individ!... Am citit scrisoarea în întregime. Ce-i drept, eram repede, că mă temeam să nu dea peste mine, dar am înregistrat tot ce scria. E revoltător! Prima dată te-a întrebat inofensiv, dacă nu cumva te-a sărutat în seara nu știu care. Am crezut că glumește; eu nu știam și continui a

v.

gugumănie, am vrut să rup hârtia și să fug, să nu mai dau ochii cu nemernicul. Dar tocmai atunci am auzit pași pe sală și m'am grăbit s'o așez în felul în care o găsisem la început, ca nimic să nu se cunoască. Mă mir cum de m'am putut abține, de-am vorbit cu el tot timpul destul de politicos. Mă mir și nu-mi explic!

Auzi: Prinț, Prințesă, Alia, Cenușăreasă, condur, inimă caldă, obraji fragezi, etetera!... Te pomenești că individul te iubește!... Desigur, că asta se deduce din fiecare rând, din fiecare cuvânt! Ce nerozie!...

Mă 'ntrebi de sunt gelos?... Păi cum să nu fiu! Că uite, alia m'am întors de la el și ți-am și înșirat această poveste pe atâtea pagini, ca să vezi și tu cum de a devenit de a ajuns aici. Sunt gelos! Nu neg o clipă! Sunt gelos și pace bună!... Nu știu ce să fac să mă răzbun. Aș sparge ceva și n'am nimic la îndemână. Am să mă duc până la prăvălia de peste drum, am să cumpăr un pahar, am să vin înapoi

./.

și-am să-l arunc de podele. Doară știu a descânta. Am să zic: cum s'a crăpat acest pahar așa să crape și capul Prințului și'n câte țăndări s'a făcut acest pahar, într'atâtea să se facă și ochii și inima Prințului!...

Nu! N'am să fac asa! A trecut o oră dela înșirarea celor de până aici, și m'am mai liniștit. Am bănt puțină apă, - era un pahar plin pe fereastră și eu nu-l observasem. Mai bine, că poate, cum eram înfuriat, îl trânteam și-l spărgeam.

Am bănt puțină apă și mi-a mai trecut furia. Acum sunt de părere să nu mai descânt nimic. Dece să devin un asasin? Poate totul n'a fost decât un vis, că doară eram lungit pe pat cu fața'n sus când am făcut călătoria la palat. Poate totul n'a fost decât un vis. Iar dac'a fost adevărat, mai bine să primesc lupta dreaptă, cavalerește. El cu condeiul lui, eu cu al meu. Să vedem care pe care! Invingătorul nu poate fi decât

Diogene